

Wrocław, 01.09.2022 r.

Dr hab. Justyna Ziółkowska, prof. Uniwersytetu SWPS

Wydział Psychologii we Wrocławiu

SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny

Ocena dorobku naukowego dr Bernadetty Janusz w związku z postępowaniem o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie psychologia.

1. Informacje wstępne

Przedmiotem recenzji jest ocena osiągnięcia naukowego i aktywności naukowej oraz innych osiągnięć zgłoszonych przez dr Bernadettę Janusz w ramach postępowania habilitacyjnego prowadzonego przez Radę Dyscypliny Psychologia Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Dr Bernadetta Janusz jest absolwentką studiów na kierunku psychologia i etnologia, które ukończyła na Uniwersytecie Jagiellońskim. W roku 2009 otrzymała stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie etnologii nadany przez Wydział Historyczny Uniwersytetu Jagiellońskiego. Poczynając od 2010 roku pracuje w Zakładzie Terapii Rodzin i Psychosomatyki Katedry Psychiatrii w Collegium Medicum UJ.

2. Ocena osiągnięcia naukowego

Podstawą ubiegania się o stopień doktora habilitowanego przez Panią dr Bernadettę Janusz jest cykl sześciu publikacji, które zostały opublikowane w latach 2018-2021.

We wszystkich artykułach z cyklu dr Janusz jest pierwszym autorem i jej wkład w powstanie tych artykułów jest znaczny:

- w odniesieniu do planowania badań przedstawionych w artykułach wkład dr Janusz waha się od 30 % do 80 % (średnio jest to 73%).
- w odniesieniu do zbierania danych jest to od 60 % do 100% (średnio jest 81%).
- w odniesieniu do interpretacji/analizy danych jest to od 30% do 60 % (średnio jest to 45 %).
- w odniesieniu do zaplanowania i przygotowania artykułów jest to od 35% do 70 % (średnio 47,5%).

Wszystkie artykuły powstały we współpracy badawczej z uczonymi z krajowych i zagranicznych instytucji. Na tej podstawie można sądzić, że Habilitantka jest nie tylko otwarta na współpracę naukową, ale także, że jest skuteczna w kierowaniu prac zespołów. W kontekście zadań tzw. samodzielnego pracownika naukowego to bardzo ważna umiejętność.

Artykuły tworzące cykl zostały opublikowane w:

- Health (IF=2,279)
- Psychotherapy (IF=6,596)
- Frontiers in Psychology (IF=2,2990)
- Qualitative Research in Psychology (IF=2,288)
- The American Journal of Family Therapy (IF=0,947)
- Australian and New Zealand Journal of Family Therapy (IF=0,423)

Choć nie są to czasopisma z pierwszych miejsc list rankingowych dla dyscypliny psychologia, to dla badaczy zajmujących się psychoterapią, komunikacją czy badaniami jakościowymi są to znane, a niektóre bardzo znane, czasopisma o ugruntowanej pozycji na rynku wydawniczym. Tematycznie pasują do badań prowadzonych przez dr Janusz, znajdziemy w tym zbiorze czasopisma publikujące na temat psychoterapii/terapii rodzin (Psychotherapy; The American Journal of Family Therapy; Australian and New Zealand Journal of Family Therapy), psychologii klinicznej (Frontiers in Psychology), zdrowia z perspektywy nauk społecznych (Health) czy metodologii jakościowej (Qualitative Research in Psychology).

Z opisu przedstawionego w autoreferacie wynika, że osiągnięciem Habilitantki jest podjęcie i przeprowadzenie jakościowych badań klinicznych konsultacji par, a najważniejszym zagadnieniem jest „*opis systemowych i procesualnych uwarunkowań medycznej, klinicznej i terapeutycznej rozmowy z parą*”. W dalszej części autoreferatu Habilitantka wskazuje, że przedmiotem cyklu są „*procesy zachodzące w trakcie klinicznych konsultacji par*”, które ujawniają się w interakcjach w trakcie konsultacji i są one wyzwaniem zarówno w kontekście

pomocy w opracowywaniu traumatycznych doświadczeń, jak i budowania przymierza terapeutycznego, gdy partnerzy pozostają w konflikcie.

W autoreferacie Habilitantka umieściła dwa schematy, które ilustrują przełożenie celów projektu na poszczególne teksty. Interakcje par lub interakcje z parami analizowane są z różnych perspektyw czasowych oraz kontekstów. Najważniejszy podział dotyczy tekstów skupionych na interakcjach par oraz na interakcjach z parą klinicystów/terapeutów. Dodatkowo, część z tekstów odnosi się do analizy interakcji w trakcie nagranych sesji terapeutycznych, część odnosi się do analizy wspomnień takich interakcji. Drugi schemat dotyczy użytych metod analizy danych.

Pierwszy z omawianych w autoreferacie tekstów tworzących cykl publikacyjny to studium przypadku oparte o nagrania 7 sesji terapeutycznych pary, która doświadczyła traumatycznej śmierci dziecka (*„Mentalizing in Parents after Traumatic Loss. Analysis of Couple Counseling”*). Autorzy badali przejawy mentalizacji w wypowiedziach pary zastanawiając się nad związkiem między zasobami do mentalizowania a zmianami w procesie terapeutycznym. Ciekawym wątkiem tej pracy jest idea „współ-konstruowanej” przez partnerów mentalizacji. Badacze nie tylko zakreślili ramy tak definiowanej mentalizacji, ale dodatkowo badali zakres tematyczny współ-konstruowanej mentalizacji oraz dynamiki jej używania w toku terapii.

Drugi z omawianych tekstów (*„Parental experiences of the liminal period of the child’s fatal illness”*) także dotyczy doświadczeń par, które doświadczyły śmierci dziecka. W tym artykule śmierć dziecka była konsekwencją choroby, która trwała przynajmniej 6 miesięcy, a analizowane dane pochodziły z wywiadów narracyjnych, których tematyka dotyczyła okresu chorowania dziecka. Według artykułu grupę badaną stanowiły 23 osoby badane (10 par i 3 samotne matki), według autoreferatu były to 23 pary, czyli 46 osób badanych. Autorzy analizowali współ-konstruowane przez pary narracje, używając narracyjnej wersji teorii ugruntowanej. Korzystając z założeń teorii liminalności autorzy przedstawili ciekawe wnioski odnośnie do potrzeb rodziców znajdujących się w okresie przejściowym w związku z chorobą dziecka.

Trzeci z artykułów skupiających się na interakcjach par (*„Practice of Claiming Control and Independence in Couple Therapy with Narcissism”*) odnosi się do sytuacji granicznej wynikającej z predyspozycji osobowościowej jednego z partnerów. Podobnie jak pierwszy,

tekst, artykuł oparty jest o dane z sesji terapeutycznych, dokładnie były to dane z pierwszych sesji terapeutycznych 4 par, w których jeden z partnerów wykazywał cechy narcystyczne. Inaczej niż w pierwszym tekście, do analizy danych wykorzystano analizę konwersacyjną i w tekście opisano różne wzorce interakcyjne wykorzystywane przez osoby z cechami narcystycznymi.

Począwszy od czwartego tekstu w cyklu problematyka konsultacji par analizowana jest z perspektywy konsultantów/terapeutów. Pierwszy z nich („*How Couple Therapists Manage Asymmetries of Interaction in First Cnsultations*”) dotyczył interwencji terapeuty w relacji do pojawiającej się asymetrii w zakresie nawiązywania przymierza terapeutycznego z parterami i tworzoną przez nich parą w trakcie pierwszej konsultacji. Tekst powstał w oparciu o nagrania video pierwszych sesji terapeutycznych par prowadzonych przez 4 terapeutów systemowych. Podobnie jak wcześniej, autorzy wykorzystali metodę analizy konwersacyjnej, w tym rozwijane przez analityków konwersacji koncepcje afiliacji i włączania/wyłączania z interakcji. Posługując się zebranych danymi autorzy pokazali, w jaki sposób w interakcjach dochodzi do powstania „podzielonego przymierza” a także, jakie interwencje terapeuty przyczyniają się do jego skorygowania. Co ciekawe, analizy ujawniły powtarzalną w zbiorze tendencję do afiliowania z jednym partnerem.

Jako piąty w cyklu jest tekst, w którym autorzy podejmują temat konsekwencji wprowadzania przez terapeutę w proces terapii przekonań na temat ról społecznych związanych z płcią („*Gender-related Issues in Couple Therapists' Internal Voices and Interactional Priactices*”). Autorzy zaprojektowali to badanie z użyciem łączonej metodologii – analizy konwersacyjnej oraz Interpersonal Process Recall. Punktem wyjścia było nagranie sesji terapeutycznej, następnie przeprowadzono wywiad z terapeutą na jego temat. Autorzy pokazali w jaki sposób przekonania dotyczące ról płciowych zakłócają cyrkularność w procesie terapii.

Ostatni artykuł z cyklu („*Quality in Conversation Analysis and Interpersonal Process Recall*”) rozwija metodologiczny aspekt badania konsultacji par. Autorzy opisali, zilustrowali i porównali dwie metody używane do badania konsultacji par: analizę konwersacji oraz Interpersonal Process Recall osób zaangażowanych w interakcję.

Omówione wyżej publikacje tworzące cykl oceniam pozytywnie. Jest to w mojej ocenie spójny tematycznie zbiór poświęcony interakcjom par lub interakcjom z nimi (parami) w kontekstach

klinicznych. Przedstawiony do oceny cykl w mojej opinii zwiększa obecną wiedzę na temat klinicznych konsultacji par o interakcyjny wymiar tych konsultacji. Choć interakcje między parą/rodziną a terapeutą są podstawowym elementem procesu psychoterapii systemowej, to dopiero od niedawna ten wymiar relacji między terapeutą a klientem/ami jest badawczo eksplorowany. Korzystając z różnych korpusów danych i interdyscyplinarnych metod analizy Habilitantka ze współautorami dokonali wnikliwych analiz interakcji klinicznych i w ten sposób stworzyli nową wiedzę zarówno na temat par, jak i interwencji klinicznych terapeutów wobec par.

Dodatkowym atutem cyklu jest szeroki katalog wykorzystanych metod analizy jakościowej. Jako badaczka jakościowa jestem pod wrażeniem biegłości w ich stosowaniu, wymagają one bowiem bardzo różnych kompetencji. Na przykład, o ile teoria ugruntowana i analiza tematyczna opierają się na procesie kodowania i poszukiwania relacji między kodami, to analiza konwersacyjna jako lingwistyczna metoda skupiona na wymianach interakcyjnych, wymaga innych kompetencji analitycznych. Biegłość w posługiwaniu się różnymi metodami potwierdzona jest jednym z tekstów z cyklu, który poświęcony jest metodologicznej refleksji nad procesem gromadzenia i analizy danych w konsultacji par.

Tak pozytywna ocena nie dotyczy jednak omówienia osiągnięcia w autoreferacie. Habilitantka nie nadała tytułu swojemu osiągnięciu, a zawarte w autoreferacie omówienie celów i przedmiotu osiągnięcia nie pomogło mi w zrozumieniu, co nim jest. Po zapoznaniu się z przesłaną dokumentacją rozumiem, że podstawowym przedmiotem zainteresowania habilitantki jest para, a szczególnie interakcje par oraz z parami w kontekstach terapeutycznych. Rozumiem, że Habilitantka szczególnie interesuje się interakcjami w sytuacjach trudnych, zarówno trudnych dla par (choroba/śmierć dziecka pary; osobowości partnerów), jak i terapeutów (asymetria w nawiązywaniu przymierza terapeutycznego), a w swoich publikacjach dąży do stworzenia wiedzy użytecznej w pracy z parami. W szczególności chodzi o pomoc w radzeniu sobie z sytuacjami granicznymi dla par oraz budowania przymierza terapeutycznego z parą w sytuacji terapeutycznej.

Niestety, to jak widzę przedstawiony do oceny cykl, nie jest spójne z tym, co wybrzmiewa w autoreferacie. Habilitantka wskazuje pytania badawcze, na które w ramach projektu habilitacyjnego poszukuje odpowiedzi. Są to:

- Jak para radzi sobie z chorobą i utratą?

- *Jak współ-mentalizuje tego rodzaju traumę?*
- *Jak para rodziców przeżywa doświadczenie związane z leczeniem zagrażającej życiu choroby dziecka?*
- *Jak para rodziców przeżywa współpracę z personelem medycznym, która dla wielu par stanowi dodatkowe źródło stresu?*
- *Jak indywidualne predyspozycje osobowościowe, charakterystyki i doświadczenia uczestników konsultacji wpływają na przebieg interakcji?*
- *Jak indywidualne charakterystyki i doświadczenia terapeuty wpływają na interakcje zachodzące podczas konsultacji, szczególnie jak wpływają one na budowanie przymierza z parą?*

W mojej opinii postawione pytania badawcze dotyczą co najwyżej pojedynczych tekstów (i to nie wszystkich), a nie cyklu widzianego jako meta-projekt. Interakcje, które są centrum analiz w publikacjach, nie są w tych pytaniach odzwierciedlane. Innymi słowy, to co jest największą zaletą publikacji wchodzących w cykl, nie pojawia się w pytaniach badawczych zawartych w autoreferacie, które zamiast na interakcjach skupiają się na stanach wewnętrznych osób badanych.

Co więcej, w autoreferacie Habilitantka wskazuje, że jej publikacje badają wpływ traumatycznej utraty/zagrażającej choroby/osobowości na stan mentalny/sposób funkcjonowania/przeżywania konsultacji/możliwości uczestnictwa w konsultacji. Choć niektórzy teoretycy badań jakościowych dopuszczają możliwość wnioskowania na temat wpływu na podstawie jakościowych metod badawczych, to większość jakościowych badaczy z nauk społecznych (do których ja się zaliczam) przyjmuje, że schematy badawcze badań jakościowych nie dają podstaw do wnioskowania na temat wpływu. Habilitantka pewnie z powodu ograniczonego miejsca używa tego mylącego skrótu myślowego, ponieważ w poszczególnych artykułach wpływ traumatycznych doświadczeń na funkcjonowanie pary jest zakładany, a badacze badają jedynie jak się on manifestuje w wypowiedziach pary.

Podsumowując, sposób w jaki Habilitantka omawia osiągnięcie habilitacyjne w autoreferacie nie tylko umniejsza wartość poszczególnych publikacji, ale także utrudnia postrzeganie go jako powiązanego tematycznie cyklu publikacji. Gdy jednak zignorujemy omówienie tematyki, celów i pytań badawczych w autoreferacie, to okazuje się, że mamy do czynienia nie tylko ze znaczącym, ale także spójnym tematycznie cyklem publikacji.

To wymaga jednak zaangażowani recenzenta w to, co powinno być zadaniem Habilitantki.

W swojej ocenie osiągnięcia przyjmuję jednak nadrzędną wartość cyklu publikacji. Pomimo powierzchownego, momentami chaotycznego opisu osiągnięcia oraz braku konkluzywnej refleksji nad całością projektu w autoreferacie oceniam wskazany do oceny cykl publikacji jako wnoszący znaczący wkład w rozwój dyscypliny.

3. Ocena pozostałego dorobku naukowego

Przedstawiając swój dorobek naukowy poza publikacjami wykazanymi w jako osiągnięcie dr Janusz pisze „*Odnosząc się do moich pozostałych osiągnięć naukowych pragnę podkreślić dwa wątki mojej aktywności: wprowadzanie badań jakościowych do systematycznego opisu problemów klinicznych i interdyscyplinarność. Jestem współautorką prac, które dotyczą wprowadzania badań jakościowych do opis kryzysów biegu życia, prac, które dyskutują koncepcje będące podstawą wybranego nurtu badań jakościowych w procesie terapii rodzin i par, i wreszcie prac poglądowych dotyczących stosowania badań jakościowych w psychiatrii i psychoterapii. Autorka pisze także, że ostatnim wątkiem jest „interdyscyplinarny aspekt mojego rozwoju zawodowego i badawczego”.*

Zawarty w autoreferacie opis pozostałych osiągnięć jest nie tylko pobieżny, ale także niejasny. Analiza pozostałego dorobku przedstawionego w wykazie wskazuje na kilka równoległe rozwijanych nurtów badań, które mieszczą się w polu psychologii klinicznej i psychoterapii.

Po pierwsze, Habilitantka publikuje na temat żałoby w związku z różnymi rodzajami utrat (własna choroba, choroba/śmierć bliskich) (Janusz i Sitek, 2020; Janusz i Sitek, 2017; Janusz, 2014; Janusz i Drożdżowicz, 2013, 2013) oraz radzenia sobie z nią (np. kontynuowanie więzi, mentalizowanie) (Janusz, 2016, 2016; Janusz, Jurek i Dejko-Wańczyk, 2021; Janusz, Jurek i Dejko-Wańczyk, 2018).

Po drugie, w dorobku Habilitantki są teksty na temat psychoterapii (Józefik i Janusz, 2014; Zalewski, Janusz i Walkiewicz, 2017; Józefik, Janusz i de Barabro, 2012), ze szczególnym naciskiem na pracę z parami (Janusz, 2021; Janusz, 2017; Furgał i Janusz, 2016; Jurek, Janusz, Chwał i de Barbaro, 2014; Furgał, Janusz i Bobrzyński, 2013) i rodzinami (Dejko-Wańczyk,

Janusz i Józefik, 2020; Janusz i in., 2018; Chwał, Jurek, Janusz, i de Barbaro, 2014; Józefik, Janusz i de Barabro, 2012).

Wreszcie są to jakościowe prace skupione na poznawaniu doświadczeń czy potrzeb par i rodzin w obliczu różnego rodzaju kryzysów życiowych (Mroz i in., 2017; Janusz i Walkiewicz, 2017; Dejko, Janusz i Treger, 2016; Czechowicz-Drewniak, Janusz i Bętkowska-Korpała, 2016; Sikora i Janusz, 2014).

W sumie, przedstawiony w wykazie dorobek publikacyjny dr Janusz od czasu obrony doktoratu (13 lat) to:

- 23 artykuły w czasopismach naukowych, w tym 9 artykułów w czasopismach z wyliczonym IF,
- 10 rozdziałów w monografiach, w tym 1 rozdział w monografii anglojęzycznej,
- redakcja 2 monografii wieloautorskich, w tym 1 redakcja naukowa tłumaczenia.

Jest to bogaty dorobek w zarówno w kategoriach ilościowych, jak jakościowych. Habilitantka konsekwentnie rozwija kilka ścieżek swoich zainteresowań, wszystkie one jednak ogniskują się wokół szeroko rozumianej problematyki pracy klinicznej z rodzinami/parami.

W kategoriach naukometrycznych osiągnięcia dr Bernadetty Janusz prezentują się następująco:

- sumaryczny Impact Factor publikacji naukowych wynosi 28,352,
- liczba cytowań według Google Scholar wynosi obecnie 273 (w czasie składania wniosku było to 217 (bez autocytowań 208),
- indeks Hirscha wynosi 10 (w czasie składania wniosku wynosił 9).

Jak podaje Habilitantka, jej publikacje przekładają się na 918 punktów MNiSW.

Habilitantka jest częścią interdyscyplinarnego zespołu badawczego wykonującego projekt *Facing Narcissism*, który jest finansowany przez Academy of Finland. Projekt jest w toku, a rolą Habilitantki jest kierowanie jednym z pięciu zespołów badawczych. Z opisu nie wynika ilu członków liczy zespół kierowany przez dr Janusz ani jakim budżetem zespół dysponuje.

Dodatkowo, Habilitantka wykazała we wniosku współpracę w projekcie naukowym prof. M. Borsca, wskazując w autoreferacie, że jest częścią interdyscyplinarnego, wielośrodkowego zespołu, nie jest jednak jasne jaką rolę dr Janusz pełni w tym projekcie. Oprócz tego, dr Janusz

wykazała w autoreferacie współpracy z indywidualnymi badaczami z ośrodków krajowych i zagranicznych.

Podsumowując, dorobek towarzyszący Habilitantki świadczy o szerokich zainteresowaniach naukowych oraz umiejętności współpracy naukowej z innymi badaczami. Warto podkreślić, że dorobek pozostaje tematycznie powiązany z osiągnięciem habilitacyjnym. Habilitantka funkcjonuje w obiegu międzynarodowym, czego potwierdzeniem są wskaźniki naukometryczne. Habilitantka jak dotąd nie pozyskała środków finansowych w drodze konkursowej, mimo to wykazuje się sporym dorobkiem publikacyjnym.

4. Ocena dorobku popularyzatorskiego, dydaktycznego, współpracy międzynarodowej oraz innych osiągnięć.

Zestawienie informacji na temat aktywności konferencyjnej Habilitantki przygotowane jest niechlujnie, bez systematycznego sposobu opisu wystąpień. Czasem przed listą autorów wystąpienia pojawia się „Autorzy wystąpienia”, czasem nie. Wykaz wydaje się ułożony chronologicznie, jednak Habilitantka nie jest w tym systematyczna. W wykazie są też literówki. Habilitantka wykazała udział w 31 konferencjach, w tym zawierają się 4 wykłady plenarne na 3 krajowych i 1 międzynarodowej konferencji oraz 3 wykłady na zaproszenie.

Habilitantka ma także doświadczenie w organizacji konferencji, trzykrotnie organizowała konferencje (w tym dwie międzynarodowe), była także w Komitecie naukowym dwóch konferencji. Dr Janusz jest także członkinią międzynarodowych i krajowych towarzystw naukowych oraz jest członkinią zespołu redakcyjnego czasopisma Psychoterapia. Jest także recenzentką w czasopismach krajowych i międzynarodowych.

Habilitantka odbyła w ostatnich latach staże naukowe w Finlandii (Finnish Centre of Excellence in Research Intersubjectivity in Interaction oraz Faculty of Social Sciences, University of Helsinki). Staże były skupione na pogłębieniu umiejętności analitycznych w analizie konwersacyjnej. Dodatkowo Habilitantka brała udział w seminariach poświęconych teorii ugruntowanej, który były prowadzone w CM UJ.

Habilitantka brała udział w pracach zespołów badawczych UJ: dwóch projektach finansowanych ze środków statutowych oraz dwóch projektach doktorskich, w których pełniła funkcję promotora pomocniczego.

Habilitantka zawarła w autoreferacie informacje o działalności dydaktycznej i popularyzacyjnej. Z opisu wynika, że dr Janusz prowadzi zajęcia zarówno dla studentów studiów magisterskich, jak i słuchaczy podyplomowych form kształcenia. Nie jest jednak jasne, w jakim wymiarze prowadzi działalność dydaktyczną. Habilitantka wykazuje się także działalnością popularyzującą wiedzę o przeżywaniu żałoby i utraty w rodzinie.

Podsumowując, informacje zawarte we wniosku oraz autoreferacie nie ułatwiają oceny aktywności dydaktycznej, popularyzatorskiej i współpracy międzynarodowej. Po wnikliwej analizie dokumentacji wydaje się, że Habilitantka wypełnia prawie wszystkie kryteria habilitacyjne w tym obszarze. Jest aktywna na polu współpracy z naukowcami, studentami oraz działa na rzecz popularyzowania wiedzy.

Ocena i konkluzja

Moja ocena, dokonana na podstawie analizy dostarczonej dokumentacji, ze szczególnym uwzględnieniem osiągnięcia habilitacyjnego oraz dorobku naukowego opublikowanego po uzyskaniu stopnia doktora jest pozytywna, choć nie pozbawiona wątpliwości.

Negatywnie oceniam sposób w jaki Habilitantka przygotowała wniosek oraz autoreferat. Nie tylko zawierają one błędy edycyjne, ale brakuje istotnych informacji o poszczególnych osiągnięciach, co utrudnia ocenę. Co więcej, sposób w jaki dr Bernadetta Janusz przedstawiła swój osiągnięcie w autoreferacie nie odpowiada zawartości artykułów ujętych w cyklu. W swojej ocenie przypisuję większe znaczenie cyklowi publikacyjnemu niż jego omówieniu, dlatego moja ocena jest pozytywna.

Za pozytywną oceną przemawia także przedstawiony dorobek naukowy. Pomimo tego, że do tej pory dr Janusz nie pozyskała środków finansowych w ramach konkursów na finansowanie badań naukowych, wykazuje się nie tylko sporym dorobkiem publikacyjnym, ale jest także członkiem kilku międzynarodowych grup badawczych. To

w mojej ocenie kompensuje brak finansowania; kluczowe jest bowiem to, że Habilitantka jest aktywna zarówno badawczo, jak i publikacyjne.

W konkluzji stwierdzam więc, że osiągnięcia naukowe dr Bernadetty Janusz, w szczególności prace wchodzące w skład osiągnięcia habilitacyjnego, pozostały dorobek naukowy oraz działalność dydaktyczna, organizacyjna i popularyzacyjna spełniają wymagania określone w ust 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

dr hab. Justyna Ziółkowska